

Arrest

nr. 301 663 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 2 september 2021 aan in België. Op diezelfde dag dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen te zijn. U bent afkomstig van Shamati, gelegen aan het stadscentrum van de provinciehoofdstad van Laghman. In 1392 (Afghaanse kalender, komt overeen met 2013/2014 in de Gregoriaanse kalender) opende u een kruidenierswinkel, aanpalend aan uw woning, en in 1397 (=2018/2019) kocht u een riksja aan, waarmee u de goederen voor uw winkel zou aanvoeren. Onder uw klanten zaten onder meer personeelsleden van de twee checkposten van de lokale politie in uw buurt. Op vraag leverde u hen ook goederen op de checkposten. Gaandeweg ontwikkelden jullie een vriendschappelijke relatie.

Ongeveer een week voor u uit Shamati vluchtte, kreeg u een eerste telefoontje van een talib. Hij zei te werken voor mawlawi Z. (...) - een bekende talibanleider in de regio – en vertelde u dat de taliban u iets wilden vragen. Hij gaf u een adres op in Badi Abad en gebod u er heen te gaan om er verder over te praten. Twee dagen later volgde een tweede telefoontje, wederom van een talib die u dezelfde vraag herhaalde. U vertelde het voorval aan uw vader en zette uw activiteiten in de winkel voort. Op de vierde dag na de tweede telefoon hield uw vader de winkel open, terwijl u naar de bazaar ging om goederen te kopen. Twee taliban kwamen gewapend de winkel binnen en vroegen uw vader waar u was. Ze stelden dat ze u al tweemaal hadden gebeld en dat u in Badi Abad door mawlawi Z. (...) verwacht werd, maar niet was komen opdagen. Ze betichtten u ervan goede relaties met de leden van de lokale politie te hebben en voor hen te werken. Uw vader weerlegde dit: u leverde hen enkel goederen. Daarop eisten de taliban uw riksja op en wilden ze u inzetten voor een zelfmoordaanval op de checkpost van de lokale politie. Ze wilden u meer bepaald met de riksja laten rijden tot een punt dichtbij de checkpost en zouden dan de aanval overnemen en afwerken.

Toen u terug thuiskwam van de bazaar, vertelde uw vader u over dit huisbezoek en stelde hij vast dat u weg moest. De dag na dit huisbezoek ging u samen met uw vader het incident melden aan de checkpost. De politie zette daarop een extra checkpoint op. De dag erop bleken de taliban op de hoogte van het feit dat u de melding gemaakt had aan de lokale politie. U vluchtte vanuit Shamati naar Kaboel, waar u een maternale oom had.

Na een verblijf van een tiental dagen in Kaboel verliet u Afghanistan in de zesde maand 1399 (=augustus-september 2020). U kwam na een reis van meerdere maanden aan in België, waar u op 02/09/2021 verzocht om internationale bescherming.

Enkele dagen na uw vertrek uit Shamati kwamen de taliban nogmaals langs bij u thuis en vroegen naar u. Zo'n acht dagen na uw vertrek uit Kaboel, zocht uw familie een veiliger onderkomen in Jalalabad, waar een maternale oom leeft.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u weigerde in te gaan op hun vraag.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (kopie); een kopie van uw (vervallen) paspoort en foto's van uw familieleden die uw origineel (vervallen) paspoort vasthouden; de taskara's van uw familieleden (vader, moeder, broer, broer R. (...), zus, zoon S. (...), dochter N. (...), zoon M. (...)) en een geboortedocument van uw zoon M. R. (...) (kopieën); de toelating om de winkel uit te baten (kopie); een aankoopbewijs van de riksja uit 1397 (=2018) (kopie); twee foto's van uzelf met familieleden of vrienden naast de riksja (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid schaden.

Zo kunnen immers volgende opmerkingen worden gemaakt in verband met uw identiteit en leeftijd. U werd gevraagd of u ooit een andere naam gebruikte sinds u in Europa bent, en u stelde van niet (CGVS, p. 3). Maar het blijkt dat u in Oostenrijk geregistreerd staat onder de naam S. (...) in plaats van T. (...). Gevraagd uit te leggen hoe dat kwam, zei u niet in Oostenrijk te hebben willen blijven (CGVS, p. 20). Bijgevolg

gebruikte u een misleidende naam en lichtte u de asiëinstanties niet waarheidsgetrouw in. Ook komt uw geboortjaar in Oostenrijk, namelijk 1998, niet overeen met uw geboortjaar in België, namelijk 1992. Gevraagd op basis waarvan u uw verklaringen omtrent uw leeftijd had afgelegd in België, gaf u aan dat het op basis van uw paspoort was, u was veertien jaar oud in 1385 (=2006/2007 - bijgevolg was uw geboortjaar 1992/1993) (CGVS, p. 3). Echter, u verklaarde uw leeftijd in Oostenrijk ook op basis van uw paspoort te hebben verricht (CGVS, p. 20). U kon niet verklaren van waar het verschil kwam (CGVS, p. 20). Dat u over uw leeftijd en naam geen coherente en misleidende verklaringen aflegde doorheen uw verblijf in Europa, werpt een eerste schaduw op uw algemene geloofwaardigheid.

Uw werkelijke vertrekdatum bracht u evenmin op een coherente manier in kaart. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw zoon elf maanden oud was en dat u uit Afghanistan vertrok toen uw vrouw vier maanden zwanger was van hem (CGVS, p. 4). Gelet op een normale zwangerschapsduur van ongeveer negen maanden, kan redelijkerwijze worden ingeschat dat het land verliet ongeveer zestien maanden voor het persoonlijk onderhoud van 17/02/2023, met andere woorden rond oktober 2021. Echter, u verklaarde drie maanden gereisd te hebben (CGVS, p. 10). En aangezien u in België aankwam op 02/09/2021, blijkt daaruit dat u rond juni 2021 vertrok. Het verschil in vertrekdatum wordt nog groter in uw overige verklaringen over uw moment van vertrek. Immers, expliciet gevraagd naar uw vertrekdatum, stelde u in de zesde maand 1399 (=augustus-september 2020) vertrokken te zijn (CGVS, p. 7). Dit aanzienlijke verschil kan in alle redelijkheid niet meer logisch worden verklaard. Deze vaststelling doet vraagtekens rijzen met betrekking tot uw daadwerkelijk moment van vertrek uit Afghanistan. Dat uw vertrekdatum dermate varieert al naargelang uw verklaringen, werpt opnieuw een schaduw op uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u doelwit te worden van de taliban omdat u weigerde te doen wat ze u vroegen (CGVS, p. 14). Verschillende vaststellingen nopen er evenwel toe te besluiten dat uw asiërelaas geenszins geloofwaardig is.

Zo komt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban op de helling te staan gezien uw verklaringen over de taliban waarmee u in de problemen kwam weinig gestoffeerd zijn. Hoewel u bij de twee telefoons en ook bij het bezoek dat aan uw vader gebracht werd te horen kreeg dat mawlawi Z. (...) hierachter zat (CGVS, p. 11) kon u niet veel over hem vertellen. U wist niet veel over hem, zei u, u had zijn naam gehoord, hij was van Badi Abad en was bekend (CGVS, p. 19). Voorts gaf u aan geen idee te hebben over zijn persoonlijke gegevens (CGVS, p. 19). U wist niet in welke acties hij betrokken was (CGVS, p. 19). U had geen idee wie zijn baas was (CGVS, p. 19). U had ook niet geprobeerd u verder te informeren over de taliban die u belden en uw vader bezochten (CGVS, p. 19). Deze beperkte kennis van de taliban met wie u in de problemen kwam, overtuigt niet. Indien u daadwerkelijk het land ontvluchtte omwille van problemen met mawlawi Z. (...) en zijn mannen, en indien uw familie ook na uw vertrek door hen benaderd werd, kan verwacht worden dat u meer informatie over hen zou kunnen aanreiken.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de taliban voldoende vrijwilligers hadden om zich bij hen aan te sluiten en met hen jihad te voeren (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>). Dat de taliban beroep zouden doen op iemand wiens loyaliteit ten aanzien van de groepering niet vast staat om bij te dragen tot het plegen van een aanslag op de politie door u mee te nemen tot dicht bij de checkpost (CGVS, p. 13), is erg onwaarschijnlijk. Bovendien komt het geenszins plausibel over dat de taliban uw vader zomaar zouden inlichten over deze plannen (CGVS, p. 13). Naar uw zeggen hadden de taliban noch u, noch uw vader ooit voordien gevraagd hen een dienst te bewijzen (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom de taliban dachten dat u een goede kandidaat was om hen te helpen, haalde u enkel uw goede banden aan met de lokale politie en stelde dat de taliban u wilden misbruiken (CGVS, p. 19). Uit niets blijkt bijgevolg dat u door de taliban als een vertrouwenswaardige partner kon worden aanzien. Meer nog, uit uw bewering goede banden te hebben met de politie zou eerder het tegendeel afgeleid kunnen worden. Later opnieuw uitgenodigd toe te lichten waarom u volgens de taliban een loyale partner zou zijn, zei u dat ze er niet om gaven of men loyaal was of niet, als ze je iets vroegen, moest je het doen (CGVS, p. 20-21). Het is bijzonder merkwaardig dat de taliban in u een geschikte kandidaat zouden zien om hen mee te helpen bij het tot een goed einde brengen van een bomaanslag op de lokale politie.

Ook enkele vaststellingen betreffende de houding van u en uw familieleden ontsieren de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de houding van u en uw familie na de telefoontjes door de taliban en het bezoek van de taliban aan uw vader moet immers worden opgemerkt dat ze niet in lijn ligt met de ernst van de situatie die u schetste. Niet alleen hield u na beide telefoontjes de winkel gewoon open (CGVS, p. 20), maar ook hield u hem ook nog open na het winkelbezoek van de taliban. In het licht van uw verklaringen dat de taliban uw vader bij dit winkelbezoek inlichtten over het feit dat ze uw riksja

wilden gebruiken om de lokale politie aan te vallen en dat ze wilden dat u hierbij zou meewerken door mee tot dichtbij de checkpoint te gaan (CGVS, p. 13), komt het zeer bevreemdend over dat u nog twee dagen in uw dorp bleef na dit bezoek van de taliban aan de winkel (CGVS, p. 18). Ook de winkel bleef klaarblijkelijk nog open. Immers, toen u naar de politie stapte om uw aangifte van het probleem te doen, stonden uw vader en broer R. (..) in de winkel (CGVS, p. 20). Dat u uw broer blootstelde aan eventuele represailles van de taliban komt eigenaardig over. Ook bleef u nog twee dagen in uw dorp na het bezoek van de taliban aan de winkel (CGVS, p. 18), u ging in die twee dagen nog melding maken van de gebeurtenissen aan de lokale politie, meer bepaald aan J. (..) (CGVS, p. 18). Dat u zich hiervoor tot bij hem begaf, is gelet op de taliban die achter u aanzitten, frappant. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie - veel minder risicovol - telefonisch contact konden hebben (CGVS, p. 16). Bovendien vertrok u pas de dag na de melding van de gebeurtenissen aan de politie. Gelet op het feit dat u over een riksja beschikte waarmee u tot bij uw oom in de stad kon raken (CGVS, p. 12), doet dit vragen rijzen over uw werkelijke vrees voor de taliban na hun bezoek aan uw winkel.

Vervolgens kan gewezen worden op een incoherentie in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantast. Tijdens u interview op het CGVS zei u dat u de riksja tot dichtbij de checkpoint zou moeten brengen, en de taliban zeiden dat zij de rest zouden doen (CGVS, p. 13). Maar op de DVZ had u verklaard dat u een bom moest plaatsen naast uw winkel, en dat ze u ook vroegen om explosieven te plaatsen in uw riksja en u daarmee naar de politie moest rijden om ze te vermoorden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, punt 3.5). Bijgevolg rijst de vraag waar u explosieven moest plaatsen en tot waar u ze moest brengen. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat men u op de DVZ misschien verkeerd had verstaan, u had gezegd dat naast uw huis een checkpoint was en de winkel aan uw huis was (CGVS, p. 20). Toen bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog opmerkingen had bij het verslag van uw gesprek bij de DVZ, gaf u aan dat alles er correct was (CGVS, p. 3). Ook is het niet aannemelijk dat de checkpoint zich, zoals u opwierp, daadwerkelijk naast uw huis bevond. Immers, voordien gevraagd te beschrijven wat er in de onmiddellijke buurt van uw huis was, noemde u de checkpoint helemaal niet (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over de gewenste plaatsing van de explosieven waren bijgevolg niet coherent, hetgeen wederom smet werpt op de aannemelijkheid van uw beweerde problemen.

Ook komt het raar over dat, als de taliban u zouden inzetten voor dergelijke bomaanslag, ze u niet de hele aanslag zouden laten plegen, maar ze van u zouden verlangen dat u halverwege terug uit de riksja stapte. U werd gevraagd om uitleg hierover, en stelde dat de taliban er niet om gaven hun leven te laten, ze hun doel wilden bereiken en dat was de checkpoint op te blazen (CGVS, p. 21). Deze uitleg snijdt geen hout. Niet alleen zouden de taliban het risico lopen dat u hen na de aanslag zou kunnen verklappen bij de overheid, maar nog is het moeilijk te vatten dat u alsnog het eerste stuk van de rit zou moeten afleggen, daar waar de taliban het zichzelf gemakkelijk konden maken en de riksja gewoon konden pikken en meepakken zonder meer. U werd om reactie gevraagd en stelde dat uw riksja niet makkelijk te pikken was, er zat een sleutel op en u hield hem in het oog, en dat de taliban u wilden laten rijden ermee tot een bepaald punt, waarna ze het verder zouden overnemen (CGVS, p. 21). Dat gewapende taliban (CGVS, p. 11) in uw winkel uw vader onder druk zouden zetten, maar zouden aarzelen om uw riksja zonder uw toelating te nemen ten einde een bomaanslag te plegen, is weinig waarschijnlijk. Uit uw reactie valt ook geen reden op te maken waarom de taliban erop stonden dat u voor hen het eerste stuk weg zou afleggen. Daarenboven kunnen bij de door u geschetste tijdsindicaties kanttekeningen geplaatst worden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ontsieren. Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende de twee telefoontjes die u van de taliban kreeg alvorens ze uw winkel bezochten niet coherent zijn. Immers, u vertelde dat u het eerste telefoontje kreeg vijf à zes dagen voor uw vertrek uit uw dorp (CGVS, p. 17-18). Maar u vertelde ook dat u het tweede telefoontje kreeg twee dagen na het eerste (CGVS, p. 18), u bezoek kreeg van de taliban in uw winkel vier dagen na het laatste telefoontje (CGVS, p. 18) en u twee dagen na dit bezoek in de winkel naar Kaboel trok (CGVS, p. 18), waar u tien dagen verbleef (CGVS, p. 5). Los van de incoherentie in deze tijdslijn – er zitten meer dan vijf à zes dagen tussen het eerste telefoontje en uw vertrek uit uw dorp – moet ook worden opgemerkt dat u bij de DVZ vertelde benaderd te zijn door de taliban één maand voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Deze tijdspanne komt ook niet overeen met voorgaande tijdsindicaties waarin u aangaf vijf of zes dagen voor uw vertrek uit uw dorp een eerste telefoontje gekregen te hebben en vervolgens, na tien dagen in Kabul het land te hebben verlaten.

Aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalde kan gelet op bovenstaande vaststellingen geen geloof worden gehecht. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-januarnovember-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar

op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Vooreerst kan aangestipt worden dat het allemaal slechts kopies zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden, waardoor er slecht beperkte bewijswaarde aan deze documenten gehecht kan worden. Uw paspoort en taskara kunnen overigens hoogstens uw nationaliteit en identiteit bewijzen, maar zeggen niets over de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. De taskara's die u neerlegde van uw familieleden getuigen hoogstens van hun identiteit, maar brengen verder geen voor uw asielrelaas pertinente elementen aan. Aangaande het toelatingsbewijs van uw winkel, het document betreffende de aankoop van uw riksja en de twee foto's van uw riksja kan aangestipt worden dat deze documenten slechts uw verklaringen ondersteunen dat u een winkel en een riksja had, maar dat deze geenszins betrekking hebben op uw beweerde problemen met de taliban. U legde een document neer van uw jongste zoon, omtrent zijn geboorte en vaccinatie (CGVS, p. 4, 7). Dit document ondersteunt slechts uw verklaringen omtrent het feit dat u een zoon heeft maar zegt niets over de geloofwaardigheid van uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

In de mate dat verzoekende partij de schending aanvoert van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” en “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekende partij nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.2.2 Voor zover verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.5. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekende partij verklaart in essentie de taliban te vrezen omdat zij goederen leverde aan checkposten van de lokale politie en zij niet inging op de vraag van de taliban mee te werken aan een aanval op de checkpost.

2.2.7. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de taliban, dewelke de aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vlucht uit Afghanistan. In het bijzonder wordt er door de commissaris-generaal dienaangaande op gewezen dat:

- verzoekende partij incoherente en misleidende verklaringen aflegt over haar naam en leeftijd wat haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt;

- verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over haar vertrekdatum uit Afghanistan wat opnieuw haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt;
- dat haar kennis over de taliban waarmee zij in problemen kwam te beperkt is wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas;
- haar verklaringen over gedwongen rekrutering niet overeenstemmen met de objectieve landeninformatie daaromtrent en het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoekende partij als een geschikte kandidaat zouden zien;
- haar houding en die van haar familie niet in verhouding ligt tot de ernst van de situatie wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas;
- verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over de gewenste plaatsing van de explosieven wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas;
- het niet aannemelijk is dat de taliban haar niet de ganse aanslag zouden laten plegen maar verlangden dat zij halverwege uit de riksja stapte;
- de geschetste tijdsindicaties van bepaalde vervolgingsfeiten niet coherent zijn.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts gemotiveerd:

“De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Vooreerst kan aangestipt worden dat het allemaal slechts kopies zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse documenten kunnen verkregen worden, waardoor er slecht beperkte bewijswaarde aan deze documenten gehecht kan worden. Uw paspoort en taskara kunnen overigens hoogstens uw nationaliteit en identiteit bewijzen, maar zeggen niets over de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

De taskara's die u neerlegde van uw familieleden getuigen hoogstens van hun identiteit, maar brengen verder geen voor uw asielrelaas pertinente elementen aan. Aangaande het toelatingsbewijs van uw winkel, het document betreffende de aankoop van uw riksja en de twee foto's van uw riksja kan aangestipt worden dat deze documenten slechts uw verklaringen ondersteunen dat u een winkel en een riksja had, maar dat deze geenszins betrekking hebben op uw beweerde problemen met de taliban. U legde een document neer van uw jongste zoon, omtrent zijn geboorte en vaccinatie (CGVS, p. 4, 7). Dit document ondersteunt slechts uw verklaringen omtrent het feit dat u een zoon heeft maar zegt niets over de geloofwaardigheid van uw relaas.”

2.2.8. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij de Oostenrijkse autoriteiten volgende identiteit opgaf: S. (voornaam) S. (achternaam), geboren op (...) 1998. In België gaf verzoekende partij volgende identiteit op: S. (voornaam) T. (achternaam), geboren op (...) 1992 (zie stuk *Transfer acceptance* van de Oostenrijkse autoriteiten van 25 oktober 2021 alsook stuk *bijlage* 26 van 2 september 2021). Wanneer verzoekende partij bij de commissaris-generaal gevraagd wordt of zij in Europa ooit een andere naam opgaf, antwoordt zij duidelijk met “nee” (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), 17 februari 2023, p.3) Geconfronteerd met het feit dat zij in Oostenrijk wel degelijk een andere naam opgaf, repliceert verzoekende partij: “Omdat ik daar niet wou blijven.” (CGVS, NPO, 17 februari 2023, p. 20). In het licht hiervan kan verzoekende partij geenszins overtuigen met haar *post factum* verklaring als zou zij in Oostenrijk vermoedelijk alleen op basis van de achternaam van haar moeder geïdentificeerd zijn. Immers blijkt uit haar antwoord bij de commissaris-generaal duidelijk dat zij bewust een andere achternaam opgaf. Het gegeven dat deze achternaam overeenstemt met de achternaam van haar moeder doet daaraan geen afbreuk. Bovendien verklaarde verzoekende partij bij de commissaris-generaal nog dat S.T. haar volledige naam is (CGVS, NPO, 17 februari 2023, p. 3) zodat haar betoog dat Afghanen over meerdere namen kunnen beschikken geenszins afbreuk kan doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij bewust misleidende verklaringen over haar identiteit aflegde doorheen haar verblijf in Europa.

Ook waar zij stelt dat wat haar geboortedatum betreft, het vaak gebeurt dat er berekeningsfouten worden gemaakt gelet op het gebruik van verschillende kalenders in Afghanistan en Europa, kan zij evenmin overtuigen om de vaststellingen wat betreft haar identiteit onderuit te halen. Zoals de commissaris-generaal immers pertinent motiveert werd verzoekende partij geconfronteerd met haar incoherente verklaringen over haar geboortjaar. Naar aanleiding hiervan verklaarde verzoekende partij dat zij haar verklaringen omtrent haar geboortjaar baseerde op haar paspoort en dit zowel in België als in Oostenrijk (CGVS, NPO, 17 februari 2023, p. 6 en 20). Aangezien verzoekende partij zich op hetzelfde document baseerde wat betreft haar geboortjaar is het geenszins aannemelijk dat de vaststelling dat zij in

Oostenrijk als geboortjaar 1998 opgaf en in België 1992 verklaard kan worden door een berekeningsfout. De discrepantie tussen beide geboortedata is dermate groot dat er geenszins kan aangenomen worden dat de autoriteiten een berekeningsfout zouden gemaakt hebben.

Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt in haar verzoekschrift, blijkt uit het administratief dossier aldus wel degelijk dat zij de asielinstanties in Europa doelbewust heeft trachten te misleiden wat terecht afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.9. De Raad ziet verder niet in hoe het betoog dat verzoekende partij *“niet verantwoordelijk (is) voor de vragen die het CGVS zich stelt, hoewel deze wel terecht zijn”* afbreuk kan doen aan de motieven waarbij op terrechte wijze wordt vastgesteld dat de kennis van verzoekende partij over de taliban waarmee zij in de problemen kwam zodanig beperkt is dat aan deze voorgehouden problemen geen geloof gehecht kan worden. Zoals de commissaris-generaal correct motiveert, mag van verzoekende partij verwacht worden dat zij toch wat informatie kan geven over de taliban waarmee zij in de problemen kwam. Ondanks het gegeven dat tijdens het gehoor door de *protection officer* verschillende duidelijke vragen werden gesteld hieromtrent, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij grotendeels het antwoord schuldig bleef en voorts ontzettend vaag bleef. Zij bleek ook geen enkele moeite gedaan te hebben om meer informatie te vergaren over de taliban waarmee zij problemen kreeg (CGVS, NPO, 17 februari 2023, p. 19). Dergelijke gebrekkige kennis en houding omtrent een kernaspect van haar asielrelaas doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Door voorts haar verklaringen te herhalen over de telefonische bedreigingen die zij ontving slaagt zij er evenmin in de desbetreffende motieven te ontkrachten. Verder wordt verzoekende partij geenszins verweten dat zij de inhoud van de gesprekken met de taliban niet kon uitleggen, maar wel dat zij een te gebrekkige kennis had over de taliban waarmee zij in de problemen kwam waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas wordt aangetast. Verzoekende partij verklaarde dat M.Z. bekend was (CGVS, NPO, 17 februari 2023, p. 19) en in het verzoekschrift herhaalt zij dat M.Z. een talibanleider is die welgekend is in de regio. In die context is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij over deze persoon bitter weinig tot niets kan vertellen, temeer zij verklaarde daarmee in de problemen gekomen te zijn. Aangezien deze talibanleider zo welgekend is in de regio kan aangenomen worden dat verzoekende partij zich via andere kanalen dan de taliban kon informeren over deze persoon zodat haar verantwoording dat zij haar leven niet verder in gevaar wou brengen door zich via de taliban in te lichten geen steek houdt.

2.2.10. Door voorts louter haar asielrelaas te herhalen en te benadrukken dat zij omwille van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten bij terugkeer naar Afghanistan in het vizier van de taliban zal terechtkomen, laat zij evenzeer na de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing op concrete wijze te betwisten:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de taliban voldoende vrijwilligers hadden om zich bij hen aan te sluiten en met hen jihad te voeren (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>). Dat de taliban beroep zouden doen op iemand wiens loyaliteit ten aanzien van de groepering niet vast staat om bij te dragen tot het plegen van een aanslag op de politie door u mee te nemen tot dicht bij de checkpost (CGVS, p. 13), is erg onwaarschijnlijk. Bovendien komt het geenszins plausibel over dat de taliban uw vader zomaar zouden inlichten over deze plannen (CGVS, p. 13). Naar uw zeggen hadden de taliban noch u, noch uw vader ooit voordien gevraagd hen een dienst te bewijzen (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom de taliban dachten dat u een goede kandidaat was om hen te helpen, haalde u enkel uw goede banden aan met de lokale politie en stelde dat de taliban u wilden misbruiken (CGVS, p. 19). Uit niets blijkt bijgevolg dat u door de taliban als een vertrouwenswaardige partner kon worden aanzien. Meer nog, uit uw bewering goede banden te hebben met de politie zou eerder het tegendeel afgeleid kunnen worden. Later opnieuw uitgenodigd toe te lichten waarom u volgens de taliban een loyale partner zou zijn, zei u dat ze er niet om gaven of men loyaal was of niet, als ze je iets vroegen, moest je het doen (CGVS, p. 20-21). Het is bijzonder merkwaardig dat de taliban in u een geschikte kandidaat zouden zien om hen mee te helpen bij het tot een goed einde brengen van een bomaanslag op de lokale politie.

Ook enkele vaststellingen betreffende de houding van u en uw familieleden ontsieren de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de houding van u en uw familie na de telefoontjes door de taliban en het bezoek van de taliban aan uw vader moet immers worden opgemerkt dat ze niet in lijn ligt met de ernst van de situatie die u schetste. Niet alleen hield u na beide telefoontjes de winkel gewoon

open (CGVS, p. 20), maar ook hield u hem ook nog open na het winkelbezoek van de taliban. In het licht van uw verklaringen dat de taliban uw vader bij dit winkelbezoek inlichtten over het feit dat ze uw riksja wilden gebruiken om de lokale politie aan te vallen en dat ze wilden dat u hierbij zou meewerken door mee tot dichtbij de checkpoint te gaan (CGVS, p. 13), komt het zeer bevreemdend over dat u nog twee dagen in uw dorp bleef na dit bezoek van de taliban aan de winkel (CGVS, p. 18). Ook de winkel bleef klaarblijkelijk nog open. Immers, toen u naar de politie stapte om uw aangifte van het probleem te doen, stonden uw vader en broer R. (..) in de winkel (CGVS, p. 20). Dat u uw broer blootstelde aan eventuele represailles van de taliban komt eigenaardig over. Ook bleef u nog twee dagen in uw dorp na het bezoek van de taliban aan de winkel (CGVS, p. 18), u ging in die twee dagen nog melding maken van de gebeurtenissen aan de lokale politie, meer bepaald aan J. (..) (CGVS, p. 18). Dat u zich hiervoor tot bij hem begaf, is gelet op de taliban die achter u aanzitten, frappant. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie - veel minder risicovol - telefonisch contact konden hebben (CGVS, p. 16). Bovendien vertrok u pas de dag na de melding van de gebeurtenissen aan de politie. Gelet op het feit dat u over een riksja beschikte waarmee u tot bij uw oom in de stad kon raken (CGVS, p. 12), doet dit vragen rijzen over uw werkelijke vrees voor de taliban na hun bezoek aan uw winkel.

Vervolgens kan gewezen worden op een incoherentie in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantast. Tijdens u interview op het CGVS zei u dat u de riksja tot dichtbij de checkpoint zou moeten brengen, en de taliban zeiden dat zij de rest zouden doen (CGVS, p. 13). Maar op de DVZ had u verklaard dat u een bom moest plaatsen naast uw winkel, en dat ze u ook vroegen om explosieven te plaatsen in uw riksja en u daarmee naar de politie moest rijden om ze te vermoorden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, punt 3.5). Bijgevolg rijst de vraag waar u explosieven moest plaatsen en tot waar u ze moest brengen. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat men u op de DVZ misschien verkeerd had verstaan, u had gezegd dat naast uw huis een checkpoint was en de winkel aan uw huis was (CGVS, p. 20). Toen bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog opmerkingen had bij het verslag van uw gesprek bij de DVZ, gaf u aan dat alles er correct was (CGVS, p. 3). Ook is het niet aannemelijk dat de checkpoint zich, zoals u opwierp, daadwerkelijk naast uw huis bevond. Immers, voordien gevraagd te beschrijven wat er in de onmiddellijke buurt van uw huis was, noemde u de checkpoint helemaal niet (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over de gewenste plaatsing van de explosieven waren bijgevolg niet coherent, hetgeen wederom smet werpt op de aannemelijkheid van uw beweerde problemen.

Ook komt het raar over dat, als de taliban u zouden inzetten voor dergelijke bomaanslag, ze u niet de hele aanslag zouden laten plegen, maar ze van u zouden verlangen dat u halverwege terug uit de riksja stapte. U werd gevraagd om uitleg hierover, en stelde dat de taliban er niet om gaven hun leven te laten, ze hun doel wilden bereiken en dat was de checkpoint op te blazen (CGVS, p. 21). Deze uitleg snijdt geen hout. Niet alleen zouden de taliban het risico lopen dat u hen na de aanslag zou kunnen verklappen bij de overheid, maar nog is het moeilijk te vatten dat u alsnog het eerste stuk van de rit zou moeten afleggen, daar waar de taliban het zichzelf gemakkelijk konden maken en de riksja gewoon konden pikken en meepakken zonder meer. U werd om reactie gevraagd en stelde dat uw riksja niet makkelijk te pikken was, er zat een sleutel op en u hield hem in het oog, en dat de taliban u wilden laten rijden ermee tot een bepaald punt, waarna ze het verder zouden overnemen (CGVS, p. 21). Dat gewapende taliban (CGVS, p. 11) in uw winkel uw vader onder druk zouden zetten, maar zouden aarzelen om uw riksja zonder uw toelating te nemen ten einde een bomaanslag te plegen, is weinig waarschijnlijk. Uit uw reactie valt ook geen reden op te maken waarom de taliban erop stonden dat u voor hen het eerste stuk weg zou afleggen. Daarenboven kunnen bij de door u geschetste tijdsindicaties kanttekeningen geplaatst worden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ontsieren. Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende de twee telefoontjes die u van de taliban kreeg alvorens ze uw winkel bezochten niet coherent zijn. Immers, u vertelde dat u het eerste telefoontje kreeg vijf à zes dagen voor uw vertrek uit uw dorp (CGVS, p. 17-18). Maar u vertelde ook dat u het tweede telefoontje kreeg twee dagen na het eerste (CGVS, p. 18), u bezoek kreeg van de taliban in uw winkel vier dagen na het laatste telefoontje (CGVS, p. 18) en u twee dagen na dit bezoek in de winkel naar Kaboel trok (CGVS, p. 18), waar u tien dagen verbleef (CGVS, p. 5). Los van de incoherentie in deze tijdslijn – er zitten meer dan vijf à zes dagen tussen het eerste telefoontje en uw vertrek uit uw dorp – moet ook worden opgemerkt dat u bij de DVZ vertelde benaderd te zijn door de taliban één maand voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Deze tijdspanne komt ook niet overeen met voorgaande tijdsindicaties waarin u aangaf vijf of zes dagen voor uw vertrek uit uw dorp een eerste telefoontje gekregen te hebben en vervolgens, na tien dagen in Kabul het land te hebben verlaten.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en de Raad treedt deze bij.

Naast de vaststelling voorts dat – zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert – verzoekende partij slechts kopieën van documenten heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar asielrelaas dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn via knip- en plakwerk, uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte

landinformatie (rechtsplegingsdossier, map Landeninformatie, COI Afghanistan: Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is en dit alles nog naast de vaststelling dat slechts bewijswaarde kan worden toegekend aan een document wanneer het wordt voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is, hoe dan ook, voor zover de voorgelegde documenten zouden aantonen dat verzoekende partij in Afghanistan inderdaad een winkel had, dit loutere gegeven op zich niet betekent dat zij daarom bij terugkeer riskeert vervolgd te worden door de taliban of een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2.11. Zoals uit de bespreking hoger blijkt is het niet geloofwaardig dat verzoekende partij door de taliban gevisieerd werd. Waar zij nog verwijst naar de bron EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 die ook door de commissaris-generaal wordt aangehaald in de bestreden beslissing (met verwijzing naar de weblink) en stelt dat werknemers of (gepercipieerde) aanhangers of spionnen van de vorige regering, zoals stam- of gemeenschapsouderen en dorpschefs alsook lokale of provinciale raadsleden of ambtenaren (hetgeen verzoekende partij allemaal niet is) bedreigd en/of gedood werden, wijst de Raad erop dat uit deze landeninformatie niet kan blijken dat – louter omdat verzoekende partij in haar hoedanigheid van winkelier goederen zou geleverd hebben aan de lokale politie – zij een specifiek profiel heeft waardoor zij een reëel risico loopt op vervolging of het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Zij toont geenszins aan dat er wat betreft personen met haar profiel er sprake is van (systematische) vervolging. De verwijzing naar algemene landeninformatie kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, doch dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, gelet op voorgaande, desbetreffend in gebreke blijft. De loutere veronderstellingen van verzoekende partij over hoe zij mogelijks zou kunnen aanzien worden door bepaalde taliban kan voorgaande niet ontkrachten.

2.2.12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van

vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van de verwerende partij zoals aangehaald in de door verwerende partij overgemaakte aanvullende nota nog steeds niet actueel is en bovendien uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die de advocaat van verzoekende partij aanhaalt, zodat dit betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Ook waar zij meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen

en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

In zoverre de advocaat van verzoekende partij nog wijst op een arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.2.13. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift volgende motieven evenmin concreet betwist:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en

bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd

dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Het komt nochtans aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij blijft daartoe echter in gebreke.

Anders dan wat de advocaat van verzoekende partij nog stelt ter terechtzitting dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, er thans wel degelijk afdoende informatie voorhanden is om een gedegen oordeel te vellen. Uit het geheel van de bijgebrachte informatie kan niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een

gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Door de Raad dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij ook nalaat andersluidende informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Het geheel van de hierboven geciteerde motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER